

num iecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos Nyctalopas vocat in Cilicia circa; Syrtes villosi consili vestuntur. Capras in occasum declinui sole, in pascuis negant cotueri inter sese, sed auersas iacere: reliquis autem horis aduersas, & inter cognationes. Dependet omnium mento villus, quem aruncum vocat: hoc si quis apprehensam ex grege vnā trahat, cate ræ stupentes spectant. Id etiam euenire, cum quandam herbam aliquam ex eis momorderit. Morsus earū arbori exitialis. Oliuam lambēdo quoq; sterilem faciūt, 10 eaq; ex causa Mineruæ non immolantur.

De suis & natura earum. CAP. LI.

Villi pecoris admissura à fauonio ad æquinoctiū vernum, etatis viij. mēse: quibusdam in locis etiā iij. vsq; ad vii. annum. Partus bis anno, tempus vtero iij. mensū, numerus fecūditatis ad vicanos, sed educare tam multos nequeunt. Diebus x. circa brumā statim dentatos nasci, Nigidius tradit. Implētur vno coitu, qui & geminatur propter facilitatem abortiendi. Remedium, ne prima subatione, neque ante flaccidas aures coitus fiat. Mares non vltra trimatum generant. Fæminæ senectute fessæ cubātes coeunt. Comesse fetus his non est prodigium. Suis fetus sacrificio die quinto purus est, pecoris die octauo, bouis xxx. Corūcanus ruminales hostias, donec bidentes ferent, puras negavit. Suem oculo amisso putant cito extinguī, alioqui vita ad xv. annos, quibusdam & vicanos. Verum efferantur, & alias obnoxium genus morbis, angina maxime & strumæ. Index suis inualida, cruor in radice setæ dorso emulsa, caput obliquum in incessu. 20 Penuriam lactis præpingues sentiunt, & primo fetu minus sunt numerosa. In luto volutatio generi grata. Intortæ cauda: id etiā notatū, facilius litare in dextrum quā læuū detorta. Pinguescunt lx. diebus, sed magis tridui inedia saginatione orsa. Animalium hoc maxime brutum, animamq; ei pro sale datam nō illepide existimabatur. Compertum agnitam vocē suarij furto abactis, mersoque nauigio inclinatione lateris vnius remeasse. Quin & duces in vrbe forum nundinarum domosq; petere discunt: & feri sapiunt vestigia palude cōfundere, vrina fugam leuare. Castrantur fæmina quoq; sic vti cameli, post bidui inediam, suspensa pernis primoribus, vulua recisa: celerius ita pinguescunt. Adhibetur & ars iecori fæminarum sicut anserum, inuentum M. Apicij, fico carica saginatis, ac satie necatis repete mulsi potu dato. Neq; alio ex animali numerosior materia ganeæ: quinquaginta prope sapes, cum cæteris singuli. Hinc censoriarum legum paginæ, interdicitæque cænis abdomina, glandiæ, testiculi, vuluæ, sincipita verrina, vt tamen Publij minorum poeta cæna, postquā seruitutem exuerat, nulla memoretur sine abdomine, etiam vocabulo suminis ab eo imposito. Placuerunt autē & feri sues. Iam Catonis censoris orationes aprugnum exprobrant calum. In tres tamē partes diuiso, media ponebatur lumbus aprugnus appellata. Solidū aprum Romanorum

primus in epulis apposuit P. Seruilius Rullus, pater eius Rulli, qui Ciceronis consulatu legē agrariam promulgauit. Tam propinqua origo nunc quotidianæ rei est. Et hoc annales notarunt, horum scilicet ad emendationem morum: quibus notata quidem cæna, sed in principio, bini terniq; pariter mandantur apri.

De viuarijs bestiarum. CAP. LII.

Viuaria horum cæterorumq; syluestriū, primus togati generis inuenit Fuluius Lippinus, qui in Tarquinienfi feras pascere instituit. Nec diu imitatores defuere L. Lucullus, & Q. Hortensius. Sues feræ semel anno gignunt. Maribus in coitu plurima asperitas. Tunc inter se dimicant, indurātes attritu arborum costas, lutoq; se tergorantes. Fæminæ in partu asperiores, & fere similiter in omni genere bestiarum. Apris maribus non nisi anniculis generatio. In India cubitales dentium flexus gemini ex rostro, totidem à fronte ceu vituli cornua exeunt. Pilus areo similis agrestibus, cæteris niger. At in Arabia suillum genus non viuunt.

De semiferis animalibus. CAP. LIII.

In nullo genere æque facilis mixtura cum fero, quā liter natos antiqui hybridas vocabant ceu semiferos, ad homines quoq; vt in C. Antonij Ciceronis in consulatu collegam, appellatione translata. Non in suis tantum, sed in omnibus quoq; animalibus cuiuscunq; generis vllum est placidum, eiusdem inuenitur & ferum, vt pote cum hominū etiam syluestrium tot genera prædicta sint. Capræ tamen in plurimas similitudines trāsfigurantur. Sunt capræ, sunt rupicapræ, sunt ibices pernicitatis mirandæ, quanquam onerato capite vastis cornibus gladiorūq; vaginis: in hæc se librant, vt tormento aliquo rotati in petras, potissimum è monte aliquo in alium transilire quærentes, atq; recussu pernicious quo libuerit exultant. Sunt & oryges, soli quibusdam dicti contrario pilo vestiri, & ad caput verso. Sunt & damæ, & pygargi, & strepsicerotes, multaq; alia haud dissimilia. Sed illa alpes, hæc transmarini situs mittunt.

De simijs. CAP. LIIII.

Simiarum quoq; genera hominis figuræ proxima, caudis inter se distinguuntur. Mira solertia, visco sinungi laqueisq; calceari imitatione uenantium tradunt. Mutianus & latrūculis luisse fictis cera, nuce visu distinguere; luna cana tristes esse, quibus in eo genere cauda sit, nouam exultatione adorare: nanq; defectum siderum & cæteræ pauent quadrupedes. Simiarum generi præcipua erga foetum affectio. Gestat catulos: quos māsuefactæ intra domos peperere, omnibus demonstrant, tractariq; gaudent, similes gratulationem intelligētis. Itaq; magna ex parte cōplectendo necant. Efferatior cynocephalis natura, sicut mitissima satyris & sphingibus. Callitriches toto pene aspectu differunt: barba est in facie, cauda late fusa primori parte. Hoc animal negatur viuere in alio, quā in Æthiopia, quo gignitur celo.

De lepo